



Arrest

nr. 149 021 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 juni 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging in, in functie van haar Belgische echtgenote. Op 11 januari 2011 wordt aan de verzoekende partij het visum gezinshereniging toegekend en op 20 juni 2011 wordt zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2 Op 14 mei 2012 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld. Op 25 juni 2013 scheiden de verzoekende partij en haar echtgenote uit de echt.

1.3 Op 18 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 11 februari 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...) Nationaliteit: Turkse (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Sedert 17.09.2013 zijn de partners uit de echt gescheiden.

Onze diensten vroegen op 29.07.2013 het socio economisch onderzoek op, hetgeen aan betrokkene betekend werd op 20.02.2014.

Betrokkene legde een attest voor van het OCMW dd. 20.03.2014 waaruit blijkt dat hij geen steun geniet.

Daarnaast legt betrokkene het getuigschrift voor van het volgen van de cursus maatschappelijke integratie. Deze cursus is verplicht en is geen bewijs van integratie.

Daarnaast legt betrokkene zijn arbeidscontract en loonfiches voor van zijn tewerkstelling bij A(...) G te Antwerpen als hulpkelner. Deze inkomsten bedroegen ongeveer 500 euro per maand. Echter uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene er niet meer werkzaam is sedert 21.4.2014. Verdere info werd ons niet overgemaakt door betrokkene.

Betrokkene is nog maar 26 jaar en kan een nieuw leven opbouwen in zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft dus geen recht op verblijf meer,

Motivering bevel om het grondgebied te verlaten: artikel 7, §1, 2° W, 15.12.1980 (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij met verwijzing naar geciteerde rechtspraak in haar verzoekschrift voorhoudt, de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

In dit verband wijst de Raad op artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt als volgt: *"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. (...)"* Uit de omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *instrumentum* worden betekend aan de verzoekende partij volgt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *negotium* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV (AV) 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995; in dezelfde zin: RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740). De door de verzoekende partij aangevoerde middelen, waarvan het eerste betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten en het tweede op de beslissing die een

einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, worden dan ook afzonderlijk behandeld.

2.2.1 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijk motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat het gemeentebestuur in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om het gemeentebestuur te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.”(I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek–algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Ook in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in de bijlage 21 niet gemotiveerd.

Alhoewel er een verwijzing is naar artikel 7 van de Vw., blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat er geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Verwerende partij argumenteert niet of verzoeker een recht op verblijf zou hebben op basis van een andere rechtsgrond.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

2.2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het eerste middel het volgende:

“In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat niet gemotiveerd werd waarom er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd opgenomen. Een loutere verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet zou niet afdoende zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd werd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van de verwijzing naar artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verder gemotiveerd diende te worden gelet op de gebonden bevoegdheid. Bovendien heeft hij geen belang bij zijn kritiek daar hij niet betwist dat hij langer in het Rijk

verblijft dan de hem toegestane termijn; Hij toont evenmin aan dat enige hogere rechtsnorm zou zijn geschonden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.2.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, vermeld moeten worden.

De Raad stelt vast, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde in zijn motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet. Vervolgens dient echter te worden vastgesteld dat niet wordt aangegeven waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid (het bestreden bevel verwijst naar § 1), 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Zodoende geeft de verzoekende partij terecht aan dat het bestreden bevel haar niet in staat stelt na te gaan op basis van welke overwegingen de gemachtigde heeft beslist haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. In haar nota met opmerkingen citeert de verwerende partij voormeld artikel 7, eerste lid, 2°, stelt zij dat het om een gebonden bevoegdheid gaat, dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat verder gemotiveerd diende te worden gelet op de gebonden bevoegdheid en dat zij bovendien geen belang heeft bij haar kritiek, daar zij niet betwist dat zij langer in het Rijk verblijft dan de haar toegestane termijn. De Raad wijst er echter op dat dit betoog geen afbreuk kan doen aan het feit dat het bestreden bevel geen motivering in feite bevat, zodat het voor de verzoekende partij niet mogelijk is na te gaan op grond waarvan de gemachtigde gemeend heeft dat zij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt en of deze vaststelling wel beantwoordt aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Zodoende kan ook niet vastgesteld worden of de verzoekende partij zich wel in één van de gevallen bevindt waarin de gemachtigde over een gebonden bevoegdheid beschikt. Ten slotte kan de verwerende partij de verzoekende partij ook niet verwijten niet te hebben betwist dat zij langer in het Rijk verblijft dan de haar toegestane termijn, gezien de gemachtigde heeft nagelaten hieromtrent überhaupt te motiveren. Het is niet aan de verzoekende partij om zelf in te vullen op grond van welke feitelijke overwegingen de gemachtigde heeft gemeend dat *in casu* artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet toegepast kon worden en hierop dan in haar verzoekschrift in te gaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

2.2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.1 Met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materieel motiveringsbeginsel en artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet. Tevens verwijst zij naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Artikel 42quater §1, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 luidt: (...)

Artikel 42quater, §4 van de wet van 15.12.1980 stelt: (...)

Verzoeker huwde op 05.02.2010. Het huwelijk heeft dus ten minste drie jaar geduurd. (STUK 3)

Verzoeker is sedert begin 2011 in het Rijk, zodat het huwelijk minstens 1 jaar in het Rijk heeft geduurd tot aan het begin van de gerechtelijke procedure (echtscheiding ingeleid op 14 mei 2013). (STUK 4)

Omdat verzoeker eveneens aantoonde dat hij tewerk was gesteld, is de bestreden beslissing onwettig en dient het vernietigd te worden.

In de bestreden beslissing doet men alsof hun neus bloedt.

Er wordt met geen enkele woord gesproken van het feit dat verzoeker meer dan 3 jaar was getrouwd, waarvan 1 jaar in het Rijk zodat hij eventueel in aanmerking zou komen voor een uitzondering!

Verder heeft verzoeker tijdens de periode dat hij in België verbleef MEER dan het mogelijke heeft gedaan om volledig geïntegreerd te worden binnen de Belgische maatschappij.

Zo heeft hij de inburgeringscursus en bijkomende Nederlandse lessen gevolgd, wat resulteert in een zeer vlotte kennis van het Nederlands.

Daarnaast heeft hij op zeer intensieve wijze werk gezocht en ook gevonden. Zoals blijkt uit de stukken was verzoeker onafgebroken werkzaam.

Dat het eveneens zo is dat verzoeker gedurende de volledige periode van hun huwelijk al het mogelijk heeft gedaan om zowel op financieel vlak als op maatschappelijk vlak volledig aanvaard te worden in de Belgische maatschappij.

Dat hij hierin wel degelijk is geslaagd. Hij heeft een inburgeringscursus gevolgd, heeft Nederlandse lessen gevolgd, spreekt zeer behoorlijk Nederlands en heeft steeds gewerkt zodat hij op geen enkel ogenblik afhankelijk is geweest van enige steun.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Verweerder is zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsbeginsel dan ook onvoldoende nagekomen.

Verzoeker heeft destijds immers ten genoegen van recht aangetoond werknemer in België te zijn, over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, alsook over een ziektekostenverzekering.

Uit de stukken overhandigt aan het bestuur blijkt dat verzoeker het bewijs heeft geleverd van stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

Bijgevolg voldoet verzoeker aan al de voorwaarden van art. 42quater, §4 van de Vw.

Verwerende partij had dus het verblijfsrecht van verzoeker niet mogen beëindigen.

Men heeft, zoals boven vermeld, deze piste zelfs helemaal niet onderzocht.

Het middel is absoluut gegrond."

2.3.2 In de mate dat de verzoekende partij in de uiteenzetting van haar tweede middel verwijst naar het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, dient te worden vastgesteld dat zij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting. In deze mate is het tweede middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke

omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending van § 4 aanvoert.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu dient te worden vastgesteld dat een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij op grond van (artikel 40^{ter}, vijfde lid *juncto*) artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, daar haar huwelijk met de (*in casu* Belgische) burger van de Unie die zij vervoegd heeft, ontbonden is. Hierbij wordt verwezen naar het feit dat de betrokkenen op 17 september 2013 uit de echt gescheiden zijn. De verzoekende partij betwist niet dat dit inderdaad het geval is en dat zij zich in het geval van voormeld artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° bevindt. Zij meent echter dat zij zich kan beroepen op de uitzondering vervat in artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder op de uitzondering vervat in het eerste lid, 1° van voormelde bepaling.

De relevante onderdelen van artikel 42^{quater}, § 4 luiden als volgt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en

beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

De verzoekende partij meent dat de piste van artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet niet werd onderzocht, maar zij toont niet aan op welke manier zij belang heeft bij dit middel.

In de eerste plaats dient immers te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke manier zij zich in de situatie zoals bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt: zij stelt dat zij meer dan drie jaar was getrouwd, waarvan één jaar in het Rijk, dat zij huwde op 5 februari 2010 en dat de echtscheiding ingeleid werd op 14 mei 2013. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat voormeld artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° niet slechts verwijst naar de duur van het huwelijk bij aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding, maar tevens naar de beëindiging van de gezamenlijke vestiging. Uit het administratief dossier blijkt dat reeds op 14 mei 2012 een negatief samenwoonstverslag werd opgesteld. In de dagvaarding in echtscheiding die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, wordt gesteld dat de partijen sinds mei 2012 niet langer samenwonen en dat sinds september 2012 de adressen in die zin ook officieel aangepast werden. In het eveneens bij het verzoekschrift gevoegde echtscheidingsvonnis van 25 juni 2013 wordt aangegeven dat de partijen sedert minstens 5 september 2012 feitelijk gescheiden leven. De verzoekende partij laat na in haar verzoekschrift uiteen te zetten op welke manier zij, in het licht van de gegevens die blijken uit het administratief dossier en de stukken die zij zelf bij haar verzoekschrift voegt en in het licht van het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, meent te voldoen aan de in voormeld artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° bepaalde voorwaarde. Bovendien werd zij voor het nemen van de bestreden beslissing, met name op 26 februari 2014, verzocht in het kader van het onderzoek van haar dossier over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet alle documenten die nuttig kunnen zijn over te maken, waarbij ook specifiek naar de gezinssituatie werd verwezen. De verzoekende partij zet geenszins uiteen waarom zij, ondanks het feit dat zij wist dat een onderzoek naar de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht gaande was, niet de nodige documenten heeft voorgelegd om aan te tonen dat zij meent zich in één van de uitzonderingssituaties van voormeld artikel 42^{quater}, § 4 te bevinden.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat, zelfs als de verzoekende partij aan de voorwaarde aangaande de huwelijksduur zou voldoen, artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet hoe dan ook in zijn tweede lid een tweede voorwaarde stelt. De verzoekende partij meent dat zij destijds ten genoegen van recht heeft aangetoond werknemer in België te zijn, over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, alsook over een ziektekostenverzekering. In dit verband kan in de eerste plaats verwezen worden naar het verzoek van 26 februari 2014, waarin specifiek naar haar economische situatie werd gevraagd. Op 25 maart 2014 maakte de verzoekende partij een aantal documenten over, waaronder een arbeidscontract van onbepaalde duur vanaf 21 juni 2013 bij A. G. en loonfiches van juli 2013 tot en met februari 2014, waaruit blijkt dat zij maandelijks ca. 500 euro netto verdiende. In de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt op deze (en de andere voorgelegde) documenten ingegaan, maar wordt gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet meer werkzaam is sedert 21 april 2014 en dat verdere info niet werd overgemaakt door de verzoekende partij. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij deze vaststellingen niet betwist. Zodoende blijkt hoe dan ook niet dat zij heeft aangetoond op het moment van het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werknemer (of zelfstandige) te zijn of over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, hoewel zij de kans heeft gekregen dit te doen, daar zij uitdrukkelijk uitgenodigd werd alle nuttige documenten aan de gemachtigde over te maken, onder meer over haar economische situatie. Het betoog van de verzoekende partij dat zij tewerkgesteld was – hetgeen in de bestreden bijlage 20 ook wordt aangegeven –, dat zij geïntegreerd is en dat zij over een ziekteverzekering zou beschikken, doet in het licht van het door haar geschonden geachte artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet dan ook niet ter zake, daar deze bepaling in het tweede lid uitdrukkelijk bepaalt dat de uitzondering geldt *“voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen”*, terwijl uit de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond.

De verzoekende partij blijkt dan ook geen belang te hebben bij de onderdelen van het tweede middel met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel, het materieel motiveringsbeginsel en artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, in deze mate samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van voormeld koninklijk besluit van 21 december 2006. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is in deze mate zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE